

תפ"ח 6482/07/14 - מדינת ישראל נגד בילאל שאכר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 6482-07-14

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ

כב' השופט א. ואגו

כב' השופט י. צלקובניק

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד טל אדיר כהן - פמ"ד פלילי

המאשימה

נגד

בילאל שאכר (עציר)

הנאשם

על ידי ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן, ימימה אברמוביץ

וסמא חורי

גזר - דין

הנאשם נותן את דינו בגין רציחתה ואינוסה של רינת רואס ז"ל, לפני כ-12 שנה, וזאת לאחר שהורשע בביצוע עבירות של **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; **אינוס**, לפי סעיף 345(א)(1) ובנסיבות סעיפים 345(ב)(3) ו-4 לחוק העונשין; **ומעשה סדום** לפי סעיף 347(ב) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) ובנסיבות סעיפים 345(ב)(3) ו-4 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בהכרעת הדין ציינו, כיצד רינת רואס, אישה צעירה כבת 20 (ילידת 25.2.85), סיימה לעבוד בחנות בגדים בקניון "עזריאלי" בתל אביב בערב של ה-31.05.05, ועשתה דרכה הביתה, לאשדוד. מנהלה, שהסיע אותה מתל-אביב לאשדוד, הוריד אותה סמוך לשעה 23:00 בצומת הרחובות שד' בני ברית ושד' מנחם בגין, לא רחוק מביתה, והיא החלה לצעוד לכיוון הבית. כשלא הגיעה הביתה, הוריה של רינת החלו לחשוש לה; פנו לעזרת המשטרה; וארגנו קבוצת אנשים שהחלו לחפש אחריה בסביבות ביתה. שתי חברות של המשפחה מצאו אותה למחרת היום בסביבות השעה 17:00, כ-18 שעות לאחר שנראתה לאחרונה על ידי המנהל, כשהיא מוטלת מתחת לשיח ללא רוח חיים.

באותה עת עבד הנאשם, תושב צפון הארץ, כפועל בפרויקט הקמת בנייני מגורים ברחוב העצמאות בשכונת "הסיטי" באשדוד בקרבת ביתה של המנוחה. הנאשם הבחין במנוחה הצועדת לביתה, ואז, בניגוד לרצונה, גרר אותה אל סבך שיחים המצוי באתר הבניה; שם בעל אותה בכך שהחדיר את איבר מינו או חפץ אחר לאיבר מינה; וביצע בה מעשה סדום בכך שהחדיר את איבר מינו או חפץ אחר לפי הטבעת שלה. המעשים, כאמור, בוצעו בניגוד לרצונה של המנוחה, אשר נאבקה בנאשם, אך ללא הועיל. במהלך מעשיו, אף נשך הנאשם את המנוחה בשני שדיה באזור הפטמות. בשלב כלשהו, החל הנאשם לחנוק את המנוחה בכוונה לגרום למותה, בכך שלחץ בחוזקה על צווארה באמצעות ידיו או באמצעות חפץ כלשהו, עד אשר נפחה את נשמתה. לאחר כל זאת, נמלט הנאשם מהמקום, כשהוא מותיר את גופת המנוחה בסבך השיחים.

הרופא המשפטי שבדק את גופתה של רינת, נטל דגימות DNA מכמה אזורים בגופה, כולל מהנשיכות בשני שדיה ומהממצאים שניטלו מתחת לציפורניה, וכבר בשנת 2005 נקבע על ידי המעבדה הביולוגית של המכון לרפואה משפטית, פרופיל משוער של ה-DNA של הפוגע. המשטרה דגמה עשרות אנשים, כולל פועלים רבים שעבדו בסביבה, אך לא נמצאה התאמה. בדיעבד התברר, שהנאשם, אשר עבד באזור ביום האירוע, נמלט מהמקום מיד לאחר המעשה, אך הדבר לא דווח וכך הצליח הנאשם להימלט מאימת הדין לאורך כמעט עשור. לא הועילה החקירה המאומצת שנעשתה לאורך כל השנים, על ידי צוותי חקירה שונים, עד שבשנת 2014 נעצר הנאשם באופן אקראי באזור קריית-מלאכי, בגין אירוע אלימות כלשהו. דגימת ה-DNA שניטלה ממנו הוכנסה לבדיקה במאגר המשטרתי, ונמצאה התאמה לשלוש דגימות שניטלו מגופתה של רינת המנוחה. בכך, הצליחה המשטרה לאתר, סוף סוף, את מי שהתעלל ברינת המנוחה ורצח אותה.

יש לומר, כי הנאשם דבק, עד היום, בהכחשתו את המעשים הנוראיים שביצע.

הטיעונים והראיות לעונש

בטרם טיעוני המאשימה לעונש, העידה בפנינו **אמה של המנוחה**, הגב' ז'קלין רואס, אשר בבכי סיפרה כיצד נהרסו חיי המשפחה מאז נלקחה מהם בתם הבכורה, וכיצד לאורך תקופה של שנים, ועד למעצרו של הנאשם, הרגישה שהיא רודפת אחרי רוח רפאים.

התובעת הגישה, בהסכמה, את **רישומי הפלילי של הנאשם**, ממנו ניתן ללמוד, כי זמן קצר לפני מעצרו, הוא נדון לעונש מאסר מותנה של 4 חודשים בגין החזקת אגרופן ותגרה. כן, לנאשם הרשעה נוספת בגין עבירה של ביצוע עבודות ללא היתר.

גם **אבי הנאשם** העיד במסגרת הראיות לעונש. הוא סיפר על המשפחה ממנה הגיעה הנאשם, משפחה מכובדת שמעולם לא נתקלה עם המשטרה. האב אינו מאמין, וטען שלעולם גם לא יאמין, כי בנו נטל חיים.

במסגרת טיעוניה לעונש, ביקשה ב"כ המאשימה המלומדה, עו"ד טל אדיר-כהן, להטיל על הנאשם עונש של מאסר עולם ובמצטבר עונש של 20 שנה בגין מעשי האינוס ומעשה הסדום שביצע במנוחה (לאחר שציינה, כי להבנת התביעה, המתחם הראוי לעבירות אלה נע בין 18 ל-24 שנים). עוד התבקשנו להטיל על הנאשם מאסר מותנה, לחייב את הנאשם בפיצוי המכסימלי לטובת משפחת המנוחה וכן לחייבו בתשלום קנס (ביקשה גם להפעיל מאסר מותנה של 4 חודשים, אולם לאור הרישום הפלילי נדמה שמע"ת זה אינו בר הפעלה במקרה שבפנינו). התובעת ביקשה עוד, כי נכריז על הרצח נשוא התיק שבפנינו כרצח חריג בחומרתו.

התובעת הדגישה את חומרת המעשים; אכזריותם והשפעתם הקשה על משפחת הקרוב, כפי שהדבר בא לידי ביטוי גם בתסקיר שהוגש עליהם וגם בעדותה של אם המנוחה. היא ציינה את הכאב והיגון שהם מנת חלקה של המשפחה מאז נלקחה מהם בתם הבכורה באכזריות כה רבה, ואת האימה שבוודאי חשה המנוחה, בטרם שם הנאשם קץ לחייה. היא ביקשה למצות את הדין עד תום עם הנאשם, אשר לא התחרט על מעשיו.

התובעת הציגה פסיקה בעיקר בנוגע להצטברות העונשים. כך, הפנתה התובעת לע"פ 6535/01 קוזירוב נ' מדינת ישראל מיום 05/05/03; תפ"ח 7032/06 מדינת ישראל נ' אחדוש, מיום 24/09/08; תפ"ח 24235-11-14 מדינת ישראל נ' אליקים, מיום 04/11/15.

לעומתה ביקשה ב"כ הנאשם, עו"ד ימימה אברמוביץ', ממשרדו של עו"ד אביגדור פלדמן, להסתפק בעונש מאסר עולם ולא להטיל על הנאשם עונש נוסף מצטבר. כן, ביקשה שלא להחמיר בפיצוי בו יחויב הנאשם, בשל מצבו הכלכלי הקשה. היא פירטה את נסיבותיו האישיות של הנאשם; את עברו הפלילי שאינו מחמיר; גילו הצעיר; היותו אב לילדה פעוטה בת 3; ואת אמונתו בחפותו. לעמדתה, די בעונש של מאסר עולם ואין להטיל עונש נוסף, בוודאי שלא כולו במצטבר, שכן גם בפסקי הדין שהוצגו על ידי התביעה, הענישה הנלווית לא הייתה מחמירה, ובתי המשפט אינם נוהגים למצות את הדין עם נאשמים שגוזרים עליהם ענישה מצטברת למאסר עולם.

הסנגורית הפנתה לע"פ 5329/98, דג'אני נ' מדינת ישראל, מיום 03/02/03, ממנו ביקשה ללמוד על מידת האנושיות שיש לנהוג בה בעת גזירת הדין, גם במקרים קשים כמו זה שבפנינו, ובמיוחד כאשר מטילים עונש נוסף על עונש של מאסר עולם. לדבריה, תמיד צריך להשאיר אופק ותקווה לעתיד.

עוד הוסיפה, כי אכן, נסיבות המקרה קשות וחמורות, אך אינן מצדיקות את הקביעה שמדובר ברצח חריג בחומרתו. כל רצח הוא חמור, ומקרה זה אינו שונה מהמקרים האחרים.

הנאשם ביקש שלא לומר מאומה בטרם ייגזר דינו.

התסקיר על משפחת הקרבן

בנוסף לעדותה של אם המנוחה בפנינו, הוגש תסקיר על משפחתה של רינת המנוחה, שהייתה הבת הבכורה במשפחה. מובן שאת מרבית הפרטים המפורטים בתסקיר לא נפרט, על מנת לשמור על פרטיותה של המשפחה, אך די אם נציין, כי מעשיו של הנאשם השפיעו על המשפחה - הן הגרעינית והן המורחבת, בצורה קשה ביותר.

הוריה של רינת המנוחה תיארו את בתם כבחורה יפהפייה וצנועה, דמות מרכזית ודומיננטית, מלאת שמחת חיים, אשר היו לה תכניות ללמוד קלינאיות תקשורת, להתחתן ולהקים משפחה. אירוע האונס והרצח אירע כשבוע לאחר שרינת, שזה אך השתחררה משירות לאומי, התחילה לעבוד בחנות בתל-אביב, כשהיא מלאת ציפיות ותקוות לעתיד. אף אחד לא סבר, שקיימת אפשרות בכלל, שרינת תיפגע בצורה כל כך אלימה ואכזרית.

צוין בתסקיר, כי נסיבות הרצח מעצימות את השלכות האובדן וחווית ההתפרקות, שכן האקראיות שלו והאכזריות שבו, לצד חוסר הוודאות לאורך השנים באשר לזהות הרוצח, כמו גם העובדה שהתרחש בסמוך לביתם, מביאות עמן התמודדויות קשות ומורכבות ביותר, המתאפיינות בעיקר בתחושות של הלם, חרדה ופחד קיומיים וקריסה באחת, של העולם המוכר והבטוח. תחושות אלה ילוו את בני המשפחה לתמיד.

כל אחד מבני המשפחה של רינת נפגע באורח קשה והושפע באופן שונה מהטראומה שחוו, וחווים עד היום, נוכח הרצח של רינת, האונס והנסיבות הקשורות בהם - האב, האם, וגם האחיות והאח, שהיו צעירים מרינת. התסקיר מפרט את

הפגיעות בהם ורק נאמר, כי חייהם אינם כפי שהיו, ולמרות הזמן שחלף, אף אחד מהם לא התאושש מהאסון והוא מלווה אותם בכל רגע מחייהם. כל אחד מהם מנסה להתמודד עם האבדן בדרכו, אך הם אינם מצליחים להשתקם. כל אחד מהם מתמודד עם החלל שנוצר באופן אישי ובסגנונו, אך האסון עדיין משבש את חייהם ותפקודם.

נוכח תמונת הנזקים הקשה כפי שתואר בתסקיר, המליץ שירות המבחן על הטלת פיצוי משמעותי לטובת בני המשפחה.

דין

מעשיו של הנאשם מזעזעים ועליו לשאת בעונש חמור ביותר, ולעמדתנו, יש לדון אותו לא רק למאסר עולם אלא גם, ובמצטבר, לעונש בגין עבירות המין שביצע ברינת המנוחה. ההתעללות המינית אינה "נבלעת" במעשה הרצח, וחילול גופה של המנוחה ילווה את בני משפחתה המיוסרת של רינת, עד יומם האחרון.

אכן, ניתן לומר כי מדובר ב"אירוע אחד", כלשון תיקון 113 לחוק העונשין, אולם **"מקום שהעבירות הנוספות הן בעלות חומרה מיוחדת ונסיבות ביצוע מצריכות תגובה עונשית מיוחדת, עשויה להיות הצדקה לגזור בגין עונשים מצטברים על עונש מאסר העולם, כדי לתת ביטוי עונשי הולם לחומרתן"** (ע"פ 5329/98 המוזכר לעיל, בעמ' 287).

בעבירת הרצח, העונש קבוע בחוק הוא מנדטורי ואינו נבחן לאור הכללים שבתיקון 113 לחוק העונשין; יחד עם זאת, כללים אלה הם שינחו אותנו בעת גזירת העונש לעבירות האיוס ומעשה הסדום. כך ראוי שיידון נאשם שביצע יותר ממעשה חמור אחד, ואין לאפשר לו לזכות להקלה, או להפיק תועלת, מכך, שלאחר שהתעלל מינית בקורבנו, הוא אף רצח אותה ומעתה יצפה לעונש אך בגין "המעשה הסופי". הדבר אינו הולם את כוונת המחוקק וגם לא את רוח הפסיקה לפיה, על עבריין לתת את הדין בגין כל אחד ואחד מהמעשים והאירועים שביצע. זהו העיקרון שצריך להנחות את ביהמ"ש; רק כך ימוצה הגמול הראוי למעשי הנאשם; רק כך יינתן המשקל הראוי לעקרונות ההרתעה - הן ההרתעה האישית והן ההרתעה הכללית; רק כך יינתן המשקל הנכון להגנה על שלום הציבור.

אשר לרמת הענישה בעבירות מסוג עבירות המין אותן ביצע הנאשם, בהן פגע קשות בכבודה ובגופה של המנוחה, ניתן להצביע על מנעד רחב של עונשים, והכל בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי ולנסיבותיו המיוחדות של הנאשם. בנוסף לפסיקה שהוצגה על ידי הצדדים, ולמרות שלא מצאנו מקרה התואם בנסיבותיו את המקרה המזעזע שבפנינו, ניתן להפנות, בין היתר, לע"פ 6614/07 **הינדאווי נ' מדינת ישראל** (מיום 6.7.2009), אושר בבימה"ש העליון עונש של 16.5 שנות מאסר, אשר הוטל על מערער שאנס באכזריות אישה כבת 70, תוך גרימת חבלות קשות בגופה (בצד עבירה זו, ביצע המערער, שהיה שוטר מג"ב בשירות פעיל, עבירה נוספת באותו יום, שעה שהיה מעורב בתאונה ואיים בנשק על נוסעי הרכב האחר, לבל יתלוננו במטרה); בע"פ 2370/06 **אונויאטוב נ' מדינת ישראל** (מיום 14.11.2007), הוטלו על המערער 14 שנות מאסר לריצוי בפועל, בגין ביצוע אונס ומעשה סדום שלוו באלימות, כלפי מתלוננת שעבדה ביחד עם המערער בבר מסוים. הערעור על חומרת העונש נדחה ונקבע כי עונש זה **"מתבקש מאליו"**; בע"פ 2062/11 **בורדנבה נ' מדינת ישראל** (מיום 22.7.2013), אושר עונש של 17 שנות מאסר שהוטל על מערער "בגיר צעיר" שאנס וביצע מעשה סדום בקטינה, אותה פגש במסיבה בעיר מגוריה. הובהר בפסק הדין, **"כי לא נותר מקום רב להתחשבות**

בנסיבותיו האישיות של המערער, הגם שעולה מהן סיפור חיים עגום ביותר. במקרה חמור במיוחד, כדוגמת האונס המזעזע בגן העיר, הושתו על העבריין 25 שנות מאסר לריצו בפועל, לאחר הפחתת 5 שנים מהעונש שנגזר עליו בבית המשפט המחוזי (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל מיום 29.10.2014).

נוסיף ונציין, כי לצד הפסיקה המחמירה, המחוקק קצב בצד עבירות האינס ומעשה הסדום עונש מירבי של 20 שנות מאסר.

בנסיבות אלה אנו קובעים, כי מתחם העונש ההולם לעבירות המין במקרה שבפנינו נע בין 15 ל-20 שנות מאסר בפועל.

גזירת העונש

המדובר באחד המקרים הקשים והאכזריים שידענו. בעבירות מסוג זה יש לשים את עיקר הדגש על עקרונות הגמול וההרתעה, כאשר לנסיבותיו האישיות של העבריין ינתן משקל מופחת. לפיכך, ולאור העובדה, כי הנאשם אינו מתחרט על המעשים וממשיך להתכחש להם, לנסיבותיו האישיות או לעובדה שעברו הפלילי אינו משמעותי, ינתנו משקל נמוך ביותר אם בכלל.

אשר לבקשת המאשימה להכריז על הרצח כחריג בחומרתו, לפי סעיף 30 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001, מוכנים אנו לקבל את טענת ההגנה לפיה, כל רצח הוא חריג בחומרתו. אולם יתכנו מקרים בהם בנוסף לפגיעה בערך העליון של קדושת החיים, כרוך מעשה העבירה גם בפגיעה בערכים חברתיים מובהקים נוספים המצדיקים הוקעה נוספת (ר' תפ"ח 51040-11-14 מדינת ישראל נ' חאשיה, מיום 14/09/16; תפ"ח 23881-12-15 מדינת ישראל נ' חליל, מיום 28/11/16).

ההתעללות המינית שלוותה למעשה הרצח, התעללות שבוצעה תוך שימוש בכוח רב ומאבק בין הקורבן לרוצח, ואף נשיכתה של הקורבן - נשיכות עמוקות שהותירו סימנים גם שעות לאחר מעשה, מצדיקים את הקביעה, כי מדובר ברצח חריג בחומרתו.

הנאשם רצח את רינת רואס ז"ל, לאחר שהתעלל בה מינית, אנס אותה וביצע בה מעשה סדום. תוצאות מעשיו ממשיכים להשפיע על אחרים גם הרבה לאחר סיום ביצועם. המעשים המזוויעים ממשיכים ומשפיעים על משפחתה של רינת עד היום, ולמעשה, ממשיכים להשפיע על הציבור כולו, אשר נותר מזועזע והמום מהעובדה, כי מעשים שכאלה יכולים להתבצע, ועוד על סף ביתו של הקרבן התמים, האקראי.

לאור כל האמור לעיל, אנו דנים את הנאשם לעונש של מאסר עולם ועוד 20 שנות מאסר מתוכם 15 שנה במצטבר לעונש מאסר העולם.

כן, אנו קובעים, כי הנאשם יפצה את משפחת הקרבן בסכום המכסימלי האפשרי של ₪ 258,000. הפיצוי ישולם לידי הוריה של המנוחה, רינת רואס ז"ל, וזאת תוך 30 ימים.

אנו גם קובעים, כי מדובר ברצח חריג בחומרתו לפי סעיף 30 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, א' כסלו
תשע"ח, 19 נובמבר
2017, במעמד הצדדים
ובאי-כוחם.
ר. יפה-כ"ץ, נשיאה

אריאל ואגו, שופט יורם צלקובניק, שופט